

Sergiu Nicolaescu

„Mămăliga“ a explodat!
Decembrie 1989

Sergiu Nicolaescu

„Mămăliga“ a explodat!
Decembrie 1989

EDITURA INSTITUTULUI REVOLUȚIEI ROMÂNE
DIN DECEMBRIE 1989
Colecția ***Biblioteca I.R.R.D.***

București, 2010

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NICOLAESCU, SERGIU**

„Mămăliga“ a explodat! Decembrie 1989 /
Sergiu Nicolaescu. - București : Editura Institutului
Revoluției Române din Decembrie 1989, 2010
ISBN 978-973-87786-8-9

821.135.1-94

94(498)(0:82-94)“1989.12”

Colecția ***Biblioteca I.R.R.D.***

Publică studii, eseuri, memorii, jurnale, culegeri de articole, interviuri și documente, albume foto și de artă, lucrări care pot îmbogăți baza de date și informații privitoare la Revoluția Română din Decembrie 1989, constituind o Addenda la Programul de cercetare științifică al I.R.R.D

CREZUL MEU

*Suntem o națiune tânără, intrată în viață din **Marea Unire**.*

*Născuți între poftetele a trei imperii, pe o insulă latină, într-o mare de slavi, am părut o țară a nimănui aproape 1000 de ani, deși avem un trecut încă dinaintea istoriei și niște strămoși care, prin violența credinței lor, a curajului și spiritului de sacrificiu, ne lăsau genetic un cadou care ne dădea dreptul la un alt destin. Am trecut prin „**Noaptea timpurilor**”, fără strălucire și fără zgomot.*

Mult trebuie să fi bătut vântul suferinței pe meleagurile noastre pentru ca din două popoare războinice să se nască unul pașnic. Ne-am ascuns prin păduri, văi și munți, în loc să construim cetăți de piatră în fața barbarilor fără credință. Atunci când stai ascuns, teama crește și odată cu ea omul devine altul. Credința ne-a dat un alfabet străin și ne-a apropiat de greci și de slavi în loc de Occident. Și de atunci înapoi ne tot chinuim să revenim în Europa. Numai comparându-ne cu polonezii catolici, putem avea explicația subistoriei în care ne-am complăcut. Privind cu luciditate trecutul nostru, ne vom îneca într-un ocean de amărăciune. Câte secole de beznă, trădări, groază, persecuție și iobăgie! Ce puține clipe de glorie sau de triumf!

Mă revoltă jelanii și resemnarea din atât de iubita noastră „Miorița”. Îi admir pe Mircea, Ștefan, Mihai, Carol și Antonescu, care au avut cultul cuceririlor și al forței în folosul Țării.

Nu trebuie să uităm marile trădări din istorie în care am lăsat pe Mihai Viteazul să fie ucis la Turda, pe Horea, Cloșca și Crișan, trași pe roată la Alba Iulia, pe Tudor Vladimirescu, ridicat și omorât de câțiva greci, pe Cuza, alungat din țară și mort în străinătate, pe Carol I, regele întemeietor al României moderne, mort ca un străin în țara pe care el a făurit-o, pe Ion Antonescu, executat de comuniști și de regele Mihai...

În ultimul secol, am intrat în două războaie mondiale, am avut 2,5 milioane de victime și am terminat fără a ne afla pe lista învingătorilor și nici pe cea a învinșilor. Aș fi preferat să le fi pierdut, salvându-ne onoarea. Luptând

împotriva celor mai puternice armate ale lumii, cu rușii și germanii, am intrat lihniți și umiliți din nou ca iobagi sub cizma comunistă și a bolșevicilor ruși. De aici, o altă jumătate de secol de întuneric și resemnare, poate cel mai umilitor moment.

Și deodată, ca o explozie, a venit **Revoluția noastră**, născută din demnitatea ce părea moartă. O clipă de sacrificiu, de libertate și de bucurie.

După vremuri telurice s-a născut o speranță. O clipă, pentru că au apărut din nou trădătorii - delatorii istoriei – și profitorii, gata să nege totul. **Încercarea de a compromite Revoluția prin urmările ei este o înșelăciune.**

Mă ridic împotriva acelor care neagă **Revoluția spontană a poporului român** (muncitori, necalificați, elevi, intelectuali și studenți), pe care o atribuie unor aranjamente personale și care vor să ne jefuiască de un posibil ideal, împotriva tuturor din afară care afirmă că totul a fost o minciună și prin asta dovedesc că ne consideră dușmanii lor.

M-am născut pe 13 aprilie 1930 la orele 12,00. Era Duminica Floriilor. Am trăit în șase regimuri: România Mare după Trianon, dictatura carlistă, dictatura legionară, dictatura antonesciană, dictatura comunist-bolșevică, dictatura ceaușistă, iar după revoluție în democrație și libertate, care ne-au adus sărăcia și iobăgia. Suntem sclavii celor cu mulți bani, suntem supușii celor care ne conduc astăzi țara. Suntem nimeni și nu mai avem nimic. Suntem într-o barcă ce plutește pe un ocean al minciunii, al speculei și profitului.

A vorbi de respectul față de popor în numele căruia acționezi, fără a avea la bază respectul față de om ca realitate individuală, este pură demagogie.

Am trăit într-o falsă realitate și scandaloasă iraționalitate, într-o tutelă a dogmelor și sloganelor coercitive, ne-am ascuns într-o tăcere nedemnă a indignării neputincioase care a permis nebuniei să acționeze nestingherită și ne-am scufundat într-o existență depersonalizată și complicitară. **Am fost lași!**

Ce-am reușit după revoluție? O amăgire de câțiva ani de jocuri politice ce tindeau spre o democrație de tip balcanic, bineînțeles. Ce ne-a adus democrația aceasta? Libertatea mulțimii, dar și vrajba demagogică, dezmațul, pofta de mărire, de răzbunare, huliganismul și iarăși minciuna. **Tăcem și acum, fiindcă suntem tot lași!** Din nou se ridică mizerabila neputință în fața agresivității semidoctismului plin de sine și intolerant, iubitor de putere și dornic de victorii asupra săracilor.

Vom aștepta din nou, resemnați, dreapta judecată a istoriei sau va apărea un nou '89?

Am sacrificat șase ani pentru cercetarea evenimentelor din decembrie 1989 pe care le-am trăit din plin. Rezultatul: am fost hulit, jignit, amenințat. Timpul ne va judeca pe toți la justa noastră valoare și credință națională. Am scris o parte din ceea ce cred, poate am făcut greșeli, dar sunt fără voie. De asta să fiți siguri.

*În timpul comunismului nu am făcut niciodată confuzia între țară și regim, nu am trădat niciodată țara, pentru că aș fi agravat în același timp și mizeria în care trăia: morală și materială. Nu am făcut niciodată concesii nici regimului, nici lui Ceaușescu și niciodată nu am făcut compromisuri de care mai apoi să-mi fie rușine. Prin ceea ce am făcut am vrut doar să aduc un modest aport la redescoperirea memoriei și a identității naționale, a încrederii în noi înșine, a dragostei de libertate, democrație și demnitate. **A dragostei de Patrie.***

De un singur lucru sunt sigur: filmele pe care le-am făcut aparțin națiunii române. E tot ceea ce am realizat. Din păcate, după revoluție am greșit!

După 1989 am devenit om politic și nu am mai folosit cinematografia pentru idealurile pentru care am luptat o viață. Regret cei 21 de ani pierduți.

În încheiere, pot spune că îl invidiez pe mareșalul Ion Antonescu care a murit strigând: „Trăiască România!”

SERGIU NICOLAESCU

Introducere

În prima jumătate a secolului XX, în Europa exista mentalitatea că noi, românii, suntem neam de mămăligari. În general, europenii știau destul de puține despre noi, mai ales faptul că eram o țară comunistă estică undeva pe la Marea Neagră. Cei care trecuseră vreodată pe la noi sau erau mai bine informați știau că vorbim o limbă ce seamănă cu italiana și tot ei aduseseră și vorba de mămăligari. Cred că asta o spuneau despre noi în primul rând vecini de-ai noștri care ne cunoșteau mai bine. În realitate am fost și încă mai suntem mămăligari. Ce să-i faci, de la moși-strămoșii noștri am moștenit și limba și mămăliga!

După câte înduraserăm în perioada comunistă, toată lumea a fost uimită de alungarea lui Ceaușescu și câștigarea de către poporul român a unei libertăți pe care nu o reușiseră alții înaintea noastră: polonezi, redegști, unguri și cehi. Acestea și încă altele sunt motivele care m-au determinat să dau titlul **„Mămăliga a explodat!”**. Iertați-mă!

Din incultură, unii se plâng de „revoluția furată” sau „confiscată”, de parcă ar fi vorba de un obiect personal. O revoluție nu poate aparține unui singur om, oricine ar fi acela. La fel și revoluția lui „x” sau „a mea” se autoelimină prin prostia totală pe care o exprimă. Mai există și varianta cu „lovitură de stat”, după modelul RDG, unde Krenz (ministru de Interne) îl va înlocui pe Honecker sau cum s-a întâmplat în Bulgaria, unde lui Jivkov i s-a pregătit o „lovitură militară de stat”.

În 1989, după un turneu făcut prin Europa în țările comuniste, Gorbaciov dă „foc verde” pentru căderea lui Honecker și Jivkov. În România se convinge că nu se putea baza pe nimeni pentru o astfel de lovitură de stat împotriva lui Ceaușescu. Împotrivindu-se reformelor gorbacioviste, dictatorul român se agață cu încăpățănare de poziția lui, bazându-se pe ura românilor împotriva rușilor și pe așa-zisa lui „politică naționalistă și de independență”. Într-o atare situație, lui Gorbaciov nu-i rămâneau decât două căi:

- O intervenție militară, așa cum a procedat revizionistul Hrușciov în Ungaria în 1956.

- O revoltă populară pe baze etnice, care ar fi iritat opinia publică europeană și ar fi convins-o să ceară o intervenție „umanitară”, cea mai legală fiind a „Pactului de la Varșovia” (Gorbaciov), ceea ce a făcut până la urmă și gen. american Schwarzkopf în Panama, cam în același fel și cam în același timp.

Gorbaciov evită conflictul armat propus de către americani și mai ales de Mitterrand și Kohl, făcând chiar declarații: „(...) este o problemă internă a românilor, noi nu ne putem amesteca (...)”, ca și când, de secole, politica Rusiei față de România ar fi respectat întocmai această conduită. Ei care în secolele XVII, XVIII și XIX au ocupat Țările Românești după fiecare război cu turcii, ne-au luat Basarabia în 1812, 1940 și 1944, la care au adăugat o stâncă de piatră pustie înconjurată de apă, „*Insula Șerpilor*”, care de fapt modifică harta apelor teritoriale ale URSS, de altfel visul de aur al lui Petru cel Mare, ieșirea la Bosfor, înconjurând astfel Europa din mai mult de două părți (nord-est și sud-vest).

Până în decembrie 1989 au fost două încercări de revoltă: una la Brașov și cealaltă la Iași, dar nefiind bine pregătite acestea au eșuat.

Pe 16 decembrie 1989 izbucnește la Timișoara un protest al credincioșilor (cca 30 – 60 de persoane) împotriva mutării din oraș a unui preot maghiar. A doua zi, pe lângă cele 60 de persoane s-au strâns vreo 1.000, transformându-se în revoltă anticeaușistă făcută de români.

Pe 20 decembrie 1989, revolta Timișoarei a reușit. **Mămăliga a explodat!**

Începută la Timișoara, revolta a deschis calea și altor orașe, și a culminat la București în 21 – 22 decembrie 1989, când Ceaușescu a fugit cu elicopterul de pe clădirea CC și sute de mii de români s-au bucurat de victorie (muncitori 54 %, necalificați 15%, elevi 14%, neidentificați 7%, intelectuali 8%, studenți 2%). **Fuga dictatorului în ziua de 22.12.1989, la ora 12⁰⁶, a marcat prăbușirea unui regim și concomitent a instituțiilor sale. Altfel spus, o Revoluție.**

Dacă în după-amiaza de 21 decembrie '89 se striga pe străzi: „*Veniți cu noi!*”, a doua zi, pe înserate, sute de mii de persoane adunate în Piața Palatului strigau: „*Jos comunismul, fără comuniști!*”

Ministerul de Interne (MI), teoretic, a dispărut din planul acțiunii coordonate, iar prin moartea gen. Milea se conturau mai multe centre de conducere superioară ale MApN: gen. Stănculescu la MApN și a doua zi gen. Militaru, prematur anunțat de cpt. Lupoi la TVR ca ministru al MApN (tatăl lui Lupoi era șeful cadrelor din

MApN). La ora 16.00 apare la MApN (și mai târziu la sediul CC, ora 17.00) gen. Gușă, venit de la Timișoara, al treilea pol de conducere posibil, combinat cu foștii comuniști chemați de la TVR de Ion Iliescu pentru ora 17,00 la sediul fostului CC al PCR.

În bucuria victoriei se înscăuna treptat teama de ripostă din partea celor detronați și rămași fideli comunismului (vezi gen. Gușă și alții) care acceptau căderea lui Ceaușescu, dar continuarea aceluiași regim. În același timp au intrat în acțiune și planurile pentru apărarea lui Ceaușescu în cazuri excepționale (MI)

Apariția la TVR a gen. Militaru Nicolae, care prin apelul său nominal către cadrele MApN și ale MI insista prin formula „*Oprți măcelul!*”, deși la acea oră în după-amiaza de 22.12.1989 în țară și în Capitală nu se trăgea niciun foc de armă, sporea suspiciunea și teama în rândul civililor și militarilor.

În jurul orei 18.00, în Piața Palatului - locul unde se aflau sute de mii de manifestanți care se bucurau de fuga dictatorului - s-a deschis focul de armă. Urmările acestor salve de diversiune se cunosc. Acest lucru confirmă existența unor forțe care erau pregătite de luptă și se aflau pe poziții de agresiune. Cine puteau fi acestea:

- *Forțe străine specializate în terorism – diversiune ce se aflau pe teritoriul țării și care, conform unui plan, au deschis focul. Trebuie adăugat și faptul că acest lucru coincide cu începerea „războiului electronic” asupra întregului teritoriu românesc în jurul orei 20.00, deci există o legătură între aceste două acțiuni. Războiul radioelectronic este premergător unei intervenții militare terestre și aeriene. În mod logic, dacă aceste forțe sunt cele care au intervenit, ar fi trebuit să tragă în plin în manifestanți, provocând lupta acestora cu Armata care intrase în acțiune în noaptea de 21 – 22 decembrie '89, condusă de gen. Milea. Nu a fost așa, focurile de armă au însemnat definitiv trecerea Armatei de partea revoluției împotriva securiștilor aflați în dispozitive. Știm că pe clădirile din jurul Pieței Palatului erau postați încă din 21.12.1989 oameni ai Securității, unii din Direcția a V-a, Securitatea Municipiului București sau USLA și aveau misiuni precise de supraveghere și pază. Sunt sigur că aceștia, la ordin, au deschis foc de diversiune pentru a permite celor din sediul CC să-și formeze un guvern după bunul plac și continuator al regimului ceaușist. Mulțimea din Piață respinsese încercarea comuniștilor de a forma un nou guvern comunist care, după toate probabilitățile, trebuia să fie condus de Ilie Verdeț, un admirator al lui Gorbaciov. Rolul gen. Militaru (rezervist), pus ministru încă din 23 decembrie '89, era unul evident prosovietic, fiind un informator al GRU-ului. Pe lângă aceștia, gen. Gușă*

era și el loial comunismului, am putea spune un comunism mai naționalist, iar. V. Stănculescu, aparent fără culoare, posibil să fi făcut un joc dublu, dar care în orice caz părea rezonabil.

- O forță „necunoscută”, fidelă lui Ceaușescu, care a intervenit cu o anumită întârziere. Dar și această variantă ridică semne de întrebare: de ce nu au tras în plin, specific acțiunilor teroriste și de ce nu s-au manifestat public pentru a câștiga o anumită adeziune din partea celor rămași fideli? Sau știau că acționează împotriva poporului? Erau conștienți de ceea ce fac?

Iată ce a declarat un cadru al DSS, gen. Pleșiță: „(...) adevărații teroriști au fost comandourile compuse din ruși, unguri, iugoslavi și alți străini din Est și Vest care au fost infiltrați în România (...)”. Noi adăugăm: dar și posibile comandouri autohtone care au acționat profesionist, fără urme, bine organizate, având refugii în timpul zilei, acționând de preferință noaptea. Bine antrenați, teroriștii au constituit, începând din seara de 22.12.1989, o obsesie permanentă a celor angrenați în evenimente. Deși mult amplificată, imaginea teroriștilor ce acționau poate fi justificată și prin acțiunea unor factori de stres intern în perioada respectivă.

- Este indubitabilă și acțiunea unor forțe străine care, începând din seara de 22 decembrie '89, au declanșat asupra teritoriului țării noastre un torent de acțiuni destabilizatoare, de diversiune și război electronic, sufocând efectiv canalele de telecomunicații și aparatura de cercetare radioelectronică de toate tipurile cu informații și ținte false, cât și aviația sau artileria antiaeriană. Simularea era atât de perfectă încât lăsa imaginea unui potențial și iminent atac cu forțe superioare în toate spațiile țării, adică terestru, aerian și maritim și care urmăreau nimicirea obiectivelor vitale ale statului.

Este greu de crezut că vecinii noștri din Est și Vest, dar și alții de mai departe, puteau fi străini de aceste acțiuni, mai ales că aceștia dețineau mijloacele tehnice necesare pentru realizarea unei asemenea situații. În această privință, sovieticii au dus o susținută astfel de luptă împotriva noastră.

Fără discuție că, în afara acțiunilor aeriene, terestre sau maritime simulate, în diferite zone ale țării au acționat în mod real persoane, aeronave și nave cărora aparatura noastră depășită moral și tehnic putea cu greu să le facă față. Au trecut două zile până să înțeleagă românul cam ce se întâmplă în jurul lui.

În cei 21 de ani care s-au scurs de la actul revoluționar din decembrie 1989 s-au făcut multitudini de speculații cu privire la acțiunile apărute în seara de 22.12.1989, denumit generic „fenomenul terorist”. Supozițiile și speculațiile au apărut ca urmare a faptului că nimeni din această țară, în afara Comisiei

Senatoriale, nu a atacat cu profesionalism și responsabilitate acest subiect, deși efectele lui distructive au afectat imaginea României în lume. Se încurajează jalnic atitudinea unora care împrășcă în stânga și în dreapta cu jigniri, neavând nicio calificare în domeniul cercetării faptelor sau competență în aprecierea lor. Și totuși, din prostie și tupeu, spun tot felul de năluciri numai pentru faptul că la 21 de ani de la Revoluție conduc o Asociație cu care nu au nimic în comun. Există o atitudine de luare în derândere a acestui fenomen atât de des vehiculat, deși mulți cetățeni au fost martori și unii dintre aceștia chiar victime. E adevărat, din păcate, că organele abilitate nu au prezentat niciun individ terorist după 22 decembrie '89, deși au fost reținuți cca 2.000 de suspecți. Nu s-a spus nimic de executorii planurilor de apărare a cuplului prezidențial, care se presupune că au acționat atât înainte cât și după fuga dictatorului, încercând să-și îndeplinească misiunile încredințate, devenind prin acțiunile lor teroriști. Este evident ce s-ar fi întâmplat dacă Ceaușescu, prin cine știe ce miracol, ar fi revenit la putere. Numai avantaje. Nici organele judiciare nu au cercetat cu responsabilitate acest subiect, poate și pentru că în acțiuni erau implicate prea multe personalități - foste sau devenite - ale vechiului și noului regim și faptul că ar fi determinat căderea unora dintre aceștia. Teroriștii au existat și au acționat cu începere din seara de 22.12. '89 în mai multe orașe și zone ale țării. Intensitatea maximă a acțiunilor lor a fost în perioada 22.12 - 25.12. '89, perioadă când s-au manifestat cu predilecție de pe acoperișurile unor clădiri, din unele apartamente, din parcuri, păduri, de după clădiri, din blocuri în construcție, spații verzi etc. Se pune o elementară întrebare: cine avea posibilitatea informării și dezinformării sau deținea apartamente în blocuri și hoteluri pe care le-au folosit teroriștii în acele zile? Răspunsul ne duce la suspectarea unor elemente legate de Securitate.

- Este evident faptul că terorismul străin nu putea acționa din locurile ocupate dintotdeauna de USLA, Direcția a V-a și Securitatea Municipiului București. **Deci focul deschis pe 22 decembrie '89 în Piața Palatului, fără victime, a fost început de DSS.** Suntem convinși că în țară sunt destui care dețin date precise cu referire la existența și acțiunile teroriste, date ce ar putea constitui suficiente capete de acuzare. Dar ne întrebăm: a fost oare cineva într-adevăr interesat să îi descopere pe adevărații teroriști? Faptele ne confirmă că nu. Totodată nu s-a acordat suficientă atenție declarațiilor unor persoane care au văzut și au discutat cu cei ce țineau sub foc (din blocurile adiacente) sediile MApN, clădirea TVR, Piața Palatului, clădirea Radio și alte zone. Tabelele cu suspecții reținuți de Armată și predați la arestul Miliției sau la Procuratură au fost neglijate

sau tratate cu superficialitate, majoritatea dispărând. Nici măcar cei găsiți, având asupra lor mai multe identități și armament de diferite categorii, nu au fost verificați cu adevărat ca posibili teroriști. Hotărârile de punere sau nepunere sub urmărire penală s-au făcut în special pe baza declarațiilor celor interogați și este clar că aceștia aveau alibiul pregătit din timp în varianta reținerii lor. Și apoi, ce terorist instruit s-ar fi lăsat prins, având asupra sa corpul delict al crimei și armamentul folosit?!

În 21.12.1989, ziua fatală mitingului, organele în drept aveau dispozitivele de pază și protecție pregătite atât în interior, cât și în exteriorul clădirilor fostului CC Asemenea măsuri erau atributul Direcției a V-a din DSS și a Securității Municipiului București. Personalul cu atribuții pe această linie a fost introdus în dispozitiv încă din seara de 20.12.1989. După afirmațiile gen. Militaru Nicolae rezultă că „(...) în dispozitiv la București, în jurul Comitetului Central, erau aproximativ 1.200 - 1.500 de persoane și în funcție de situație densitatea acestora putea crește (...)”. Aceștia aveau misiuni clare și ca atare nu aveau nevoie de mijloace de legătură, ei știind ce aveau de făcut și acționau în consecință. Că a existat un plan de apărare, poate chiar mai multe, este un lucru cert. Acest fapt a rezultat și din declarațiile lui Tudor Postelnicu, fost ministru de interne, care, deși destul de confuz și contradictoriu în multe declarații, recunoaște: „(...) Direcția de Securitate și Gardă și-a desfășurat forțele potrivit planului (...) Organele de Miliție au intrat pe coridoarele planificate (...)” (Declarația T. Postelnicu, pag. 27). La rândul lui, gen. Neagoe declară: „(...) Trebuie să vă gândiți ce se întâmpla dacă puneam în aplicare planul de măsuri pe care îl aveam (...)”, apoi se disculpă declarând: „(...) Eu nu am aplicat în nici un fel planurile de măsuri, pentru că, conform atribuțiilor pe care le aveam, trebuia să împing toate unitățile care concureau (...) Dacă era să pun în aplicare planul ar fi fost un măcel (...)” (Declarația gen. Neagoe, pag. 13 și 17). Este absolut adevărat. În continuare, gen. Neagoe adaugă: „(...) Planul este făcut de DSS (...) se găsește la Ministerul de Interne - Serviciul de Documentare și la DSS (...) și prevedea sarcini directe pentru paza lui Ceaușescu (...) Erau mai multe variante: și pe pământ și în aer (...) Din declarații rezultă că planul era periodic actualizat, astfel încât să poată fi pus în aplicare cu promptitudine. (...) La modificarea din 1989 a lucrat (...) col. Cristea (...) Serviciul 4 (...) Concepția generală a planului era de apărare în caz de atac terorist din afară sau în caz de atac al elementelor revoluționare (...)” (Declarația gen. Neagoe, pag. 18). Privind acțiunile USLA, interlocutorul a declarat: „(...) USLA era unitatea care coopera cu noi în planurile acestea de apărare (...) ei aveau o echipă care

tot timpul era în acțiune (...)” (Declarația gen. Neagoe, pag. 24). Gen. Vlad, șeful DSS, declară: „(...) USLA întărea măsurile luate de Direcția a V-a și se ocupa de securitatea lui Ceaușescu (...)” (Declarația gen. Vlad, pag. 46). De remarcat că în asemenea situații se constituia un comandament condus de unul din adjuncții de la DSS sau de la Securitatea Municipiului București. În cazul în speță, conform declarațiilor gen. Vlad ”(...)La acest comandament, șef fiind gen. Neagoe, următorul era gen. Bucurescu (...)” (Declarația gen. Vlad, pag. 47).

Despre activitatea dispozitivelor de protecție, col. Ion Apostolescu declara: „(...) cei cu paza aveau categoric un plan de apărare ce era făcut de șeful Serviciului Nae Octavian și de șeful Serviciului Operații, col. Lăzărescu. Oamenii erau puși de obicei pe acoperiș, aveau binocluri, AKM-uri sau puști cu lunetă. Un maior a fost surprins pe acoperiș la Consiliul de Stat. A fost bătut apoi înjunghiat (...)”. Apărarea Sediului CC al PCR și a altor obiective de importanță deosebită (Consiliul de Stat, Palatul Cotroceni și reședințele prezidențiale) era asigurată de către Direcția a V-a din DSS sau altfel spus de Direcția Pază Demnitari, sediul acesteia fiind vis-a-vis de Comitetul Central, lângă Biblioteca Centrală Universitară. În blocul de locuințe vecin mai exista un serviciu al acestei direcții care se ocupa de personalul ce îl deservea pe Ceaușescu, precum și de clădirile din jur, toți fiind oamenii Securității. Mai adăugăm și sediul de la 110 A.

Conform declarației gen. Neagoe, efectivele Direcției a V-a se aflau în dispozitiv în data de 21.12.1989: „(...) cei 250 de oameni din Direcția a V-a erau în sediul CC conform planului; pe 21.12 după-amiaza (...) fiecare era la postul său, la intrarea lui, postați la geamuri, fiecare om era bine plasat (...) Pe sală era rezerva de 70 -100 de oameni (...) Personalul era înarmat cu o unitate de foc (...)” (pag. 6) (adică 600 cartușe pentru un pistol mitralieră - n.n.) „(...) și ca armament aveau pistol mitralieră, puști mitralieră și grenade (...) În planul de măsuri toți aveau sarcini precise și consemne speciale (...)” (pag. 25) „(...) De stradă răspundea gen. Bucurescu - ministru adjunct - și avea toată Piața și Bulevardul (...)” (pag. 27).

Cu privire la existența unor puncte fixe de foc din jurul clădirii CC, dar și la Televiziune și MApN, col. Goran, șeful Securității Municipiului București, declara: „(...) putea să le aibă și USLA și Direcția a V-a (...) E posibil să fi fost și de la Securitatea Capitalei (...) Erau înarmați fără discuție. Deci, puteau fi de la noi (Securitatea Capitalei - n.n.) USLA și Direcția a V-a, altcineva nu văd (...)”, iar gen. Neagoe a mai completat afirmând că: „(...) armamentul deținut de aceștia era armamentul din dotare, câte o unitate de foc automat pentru fiecare și aveau

și pușcă mitralieră, grenade vreo 5-6, pușcă cu lunetă. Aceste puști cu lunetă le aveam pentru situații când se ținea un miting în Piață și putea să tragă unul de sus (...). Cu privire la existența caselor conspirative și de întâlniri, col. Goran a declarat: „(...) da, precis aveam (...)“ (pag. 28), după care completează: „(...) pe traseu, orice cârciumă, orice aprozar trebuia să fie recrutat pe problema asta de apărare a președintelui (...) eu aveam în fiecare bloc un om care mă informa (...)” (pag. 29). Despre numărul teroriștilor, fostul șef al Securității Municipiului București declara: „(...) nu trebuiau 10.000 de teroriști, trebuiau 5 - 6 (...)”. Sigur, aceasta este și concluzia la care am ajuns și noi: că nu au fost prea mulți, dar destui pentru rolul pe care l-au avut de jucat în bulversarea situației din acele zile.

În dimineața de 21.12.1989, paza era instalată pe acoperișul și în sediul fostului CC, pe fostul Palat Regal, în Hotelul Athenee Palace, în clădirile din stânga și dreapta fostului sediu. Totodată, în rândul demonstranților, pentru a identifica eventualii atentatori din mulțime la securitatea președintelui țării, se găseau destui securiști înarmați, dar și un număr mare de informatori. Col. Goran relatează: „(...) Serviciile de Contrainformații din sectoarele economice aveau misiunea de instalare a coloanelor de oameni (...) să nu se atașeze protestatari, jalbagii sau oameni care strică atmosfera (...)”. Iar o parte din efective „(...) un număr de până la 100 participau la miting între oamenii care se adunau (...)” (pag. 7).

În data de 21.12.1989, ora 11.00, a fost adus un număr important de formațiuni de Gărzi Patriotice îmbrăcate în civil. În acest sens este edificatoare declarația șefului Securității Municipiului București care recunoaște că „(...) niciodată nu s-a întâmplat să vină Gărzile Patriotice în civil și să sectorizeze Piața pe sectoare geografice, adică să se încrucișeze rânduri de Gărzi Patriotice (...)”. Fostul șef de Stat Major al Gărzilor Patriotice, col. Pîrcălăbescu Corneliu (actualmente general pensionar), ar fi trebuit să cunoască și să declare acest lucru, precum și motivația și misiunea acestora, dar acesta a preferat o retragere la pensie și o trecere în anonimat după avansare.

Preconizându-se că în ziua următoare manifestația se va amplifica, ministrul de Interne a ordonat menținerea neschimbată a dispozitivului de pază și apărare instalat.

În seara de 22.12.1989 a început să se tragă în scop diversionist de pe acoperișul Palatului Regal și al Hotelului Athenee Palace, din clădirile din jur, dar și din interiorul fostului CC. Este lesne de înțeles că nu a existat timpul necesar scoaterii acestora din dispozitiv și se pare că nici nu au fost date ordine în acest